

Arrest

nr. 232 830 van 19 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van G. MWEZE SIFA
Wynantstraat 33
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 15 februari 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 februari 2020 tot teruggrijping en tot intrekking van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2020 om 15.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. MWEZE SIFA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 3 juni 2017 huwt de verzoekende partij te Congo met de heer O. G. M., die de Franse nationaliteit heeft.

1.2 Op 9 mei 2019 wordt aan de verzoekende partij een visum kort verblijf (type C) voor meerdere binnenkomsten afgeleverd, geldig van 16 mei 2019 tot 15 mei 2020 voor een periode van 90 dagen. Het visum bevat als opmerking de vermeldingen “*famille de francais*” en “*court sejour circulation*”.

1.3 Op 24 mei 2019 komt de verzoekende partij de Schengenzone binnen via Frankrijk en op 5 oktober 2019 verlaat zij de Schengenzone opnieuw, wederom via Frankrijk. Op 19 oktober 2019 komt zij nogmaals de Schengenzone binnen, ditmaal via de luchthaven van Zaventem. Op 19 januari 2020 verlaat zij de Schengenzone via Frankrijk.

1.4 Op 10 februari 2020 komt de verzoekende partij aan op de luchthaven van Zaventem, in het bezit van haar Congolees paspoort en het in punt 1.2 vermelde visum type C.

1.5 Op 10 februari 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot teruggedrijving (bijlage 11). Dit is de eerste bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Op 10.02.20 om 10.30 uur, aan de grensdoorlaatpost BruNat, werd door ondergetekende, 1 INP B(…)

de heer / mevrouw :

*naam G(…) M(…) voornaam O(…)
geboren op (…) te (…) geslacht (m/v) Vrouwelijk
die de volgende nationaliteit heeft Congo (Volksrep.)*

*houder van het document nationaal paspoort van Congo Volksrepubliek nummer OA(…)
afgegeven te Brazaville op : 11.08.2018*

*houder van het visum nr. (…) van het type C afgegeven door Frans Consulaat-generaal in Pointe Noire
geldig van 16.05.2019 tot 15.05.2020 voor een duur van 90 dagen*

afkomstig uit Addis Abeba met ET(…) (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht),, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

X (C) *Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)
Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van een visum geldig van 16.05.2019 tot 15.05.2020 met een verblijf van 90 dagen. Echter op basis van de stempels (IN: 24.05.2019 – 19.10.2019 / UIT: 05.10.2019 – 19.01.2020) en rekening houdende met de huidig lopende periode van 90 dagen op 180 dagen beginnende dd. 15.08.2019 blijkt dat betrokkene reeds 145 dagen op het Schengengrondgebied heeft doorgebracht. Zij beschikt zodoende niet over een geldig visum voor binnenkomst op het Schengengrondgebied.*

X (E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)
Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart naar Frankrijk door te reizen om er haar echtgenoot welke daar woonachtig is te bezoeken. Ze is niet in het bezit van een uitnodiging van deze persoon en beschikt niet over een officiële garantverklaring van Frankrijk.*

X (G) *Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van 50 euro cash geld voor een voorgenomen verblijf van 91 dagen (terugkeerticket dd. 30.04.2020) in Frankrijk. Ze is niet in het bezit van krediet- of bankkaarten en beschikt niet over een officiële garantverklaring van Frankrijk. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Frankrijk over 120 euro/dag/persoon/verblijf op hotel zonder garantverklaring of 65 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier zonder garantverklaring te beschikken. (...)”

1.6 Op 26 juni 2019 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot intrekking van een visum. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) Geachte mevrouw G(…) M(…), O(…)

X Op verzoek van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie,

Heeft / hebben / werd

X uw visum onderzocht. Nummer (…), afgegeven: 09.05.2019.

X het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

2. X *het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 34, 2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene verklaart naar Frankrijk door te reizen om er haar echtgenoot welke daar woonachtig is te bezoeken. Ze is niet in het bezit van een uitnodiging van deze persoon en beschikt niet over een officiële garantverklaring van Frankrijk.*
3. X *u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 34, 2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene is in het bezit van 50 euro cash geld voor een voorgenomen verblijf van 91 dagen (terugkeerticket dd. 30.04.2020) in Frankrijk. Ze is niet in het bezit van krediet- of bankkaarten en beschikt niet over een officiële garantverklaring van Frankrijk. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Frankrijk over 120 euro/dag/persoon/verblijf op hotel zonder garantverklaring of 65 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier zonder garantverklaring te beschikken. (...)”*

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

De onderhavige vordering is een in het voormelde artikel 39/82, § 4, tweede lid bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is derhalve tijdig ingediend.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast, hetgeen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen ook niet wordt betwist. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen

zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij een manifeste beoordelingsfout en de *"insuffisance dans les causes"* aan, en de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), in het bijzonder de artikelen 2 en 3, van de algemene rechtsbeginselen en meer specifiek van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Attendu que la partie adverse fait référence à l'article 3, alinéa 1, 2°, 3° de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision ;

Que les motivations invoquées par l'Office des étrangers - article 3 de la loi du 15 décembre 1980 pour justifier le refoulement du requérant et l'annulation de son visa sont insuffisantes, non personnalisées et manquent de réelle pertinence ;

Qu'il est à remarquer que la partie adverse motive sa décision de manière très lapidaire et stéréotypée. En effet, la requérante souligne qu'il s'agit d'une motivation type qui s'applique à tous ceux qui comme lui ont obtenu le visa d'entrée au territoire Schengen. L'on devrait lui indiquer clairement le nombre de jour qu'elle disposait avant de la sanctionner de ce chef. Ce qui n'a pas été le cas ;

Que pour obtenir son visa, la requérante a fourni les documents nécessaires et précisé l'objet et les conditions de son séjour ;

Qu'à son arrivé à l'aéroport de Zaventem, la requérante a fourni à la police aux frontières tous les documents nécessaires. Il a précisé l'objet de son voyage ;

Que les documents fournis par la requérante sont ceux qui ont été communiqués à l'ambassade en vue de l'obtention de son visa. La requérante s'étonne qu'on lui reproche d'avoir largement dépassé 145 jours sur le territoire Shengen ;

Que l'Office des étrangers n'a pas examiné tous les éléments pertinents lui soumis par le requérant à son arrivée à l'aéroport, notamment mariée à un français depuis 2017 et vivant à ses cotés depuis leur mariage ;

La requérante est en possession d'un visa en cours de validité du 16.05. 2019 au 15. 05. 2020

Qu'il faut savoir que le requérant a fait sa demande de visa, celui-ci lui a été délivré sans difficulté parce que son dossier répondait à toutes les conditions requises ; notamment membre de la famille française.

Que la requérante était en possession de la carte Visa de son époux, comme moyen de substance. Celle-ci lui fut donnée par son époux

Qu'il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique ;

Que l'administration doit donc avoir une connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision ;

Que tous les éléments du dossier démontrent que la partie adverse a d'abord pris la décision querellée avant de trouver les motifs pouvant justifier celle-ci même en violation de la loi ;

Que l'examen et les conclusions tirées par la partie adverse des documents qui lui sont présentés par la requérant relèvent manifestement de la mauvaise foi, aucun esprit lucide ne saurait procéder comme elle le fait ;

Que la partie adverse a donc refusé de prendre en compte la situation familiale de la requérante, étant membre de la famille française. Et en n'appréciant pas cet élément à sa juste valeur, alors que celui-ci est susceptibles de modifier sa situation ;

Qu'en agissant ainsi, l'administration a violé le principe de bonne administration et a commis par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir ;

Que l'ensemble de la motivation de la partie adverse relève d'une erreur manifeste d'appréciation et n'est pas légalement admissible ;

Qu'il résulte de ce qui précède que la décision querellée repose sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale ;

Qu'en toute état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;"

3.3.2.1.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van de algemene rechtsbeginselen, wijst de Raad erop dat zulke schending niet kan worden aangevoerd, maar dat moet gepreciseerd worden van welk beginsel precies de schending wordt ingeroepen. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip 'middel' is uiteengezet, is het eerste middel dan ook slechts ontvankelijk in de mate dat de verzoekende partij de schending van een aantal specifieke algemene rechtsbeginselen aanvoert.

Vervolgens wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, niet in deze beslissingen zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 niet aannemelijk. Zij meent echter dat er met betrekking tot bepaalde volgens haar relevante elementen niet of niet afdoende werd gemotiveerd.

De verzoekende partij voert tevens, ook door haar verwijzing naar een kennelijke appreciatiefout en de "insuffisance dans les causes", de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel ten slotte legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissingen steunen, met name – voor de eerste bestreden beslissing – artikel 3 van de vreemdelingenwet en – voor de tweede bestreden beslissing – artikel 34.2 *juncto* artikel 10.3 *juncto* artikel 14.1 van de Verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (Visumcode) (hierna: de Visumcode).

Het *in casu* voor de eerste bestreden beslissing relevante artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

1° wanneer hij aangetroffen wordt in de luchthaventransitzone zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij het Rijk poogt binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven;”

Het voormelde artikel 2 luidt als volgt:

“Wordt toegelaten het Rijk binnen te komen de vreemdeling die houder is :

1° hetzij van de documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;

2° hetzij van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt. (...)”

De Raad wijst erop dat artikel 3 van de vreemdelingenwet grotendeels overeenkomt met artikel 14.1 *juncto* artikel 6.1 van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscore) (codificatie) (hierna: de Schengengrenscore). Overeenkomstig artikel 14.2 van de Schengengrenscore werd de eerste bestreden beslissing ook meegedeeld door middel van het standaardformulier in bijlage V, deel B van de Schengengrenscore.

Artikel 14.1 van de Schengengrenscore luidt als volgt:

“Indien een onderdaan van een derde land niet aan alle in artikel 6, lid 1, vermelde toegangsvoorwaarden voldoet en niet tot de in artikel 6, lid 5, genoemde categorieën personen behoort, wordt hem de toegang tot het grondgebied van de lidstaten geweigerd. Dit laat de toepassing van de bijzondere bepalingen inzake asielrecht en internationale bescherming of inzake afgifte van een visum voor een verblijf van langere duur onverlet.”

Het voormelde artikel 6.1 luidt als volgt:

“Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

a) in het bezit zijn van een geldig reisdocument of van een document dat de houder recht geeft op grensoverschrijding en dat aan de volgende criteria voldoet: (...)

b) indien vereist op grond van Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad, in het bezit zijn van een geldig visum, behalve indien zij houder zijn van een geldige verblijfsvergunning of een geldig visum voor verblijf van langere duur;

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven; (...)"

Het voor de tweede bestreden beslissing relevante artikel 34.2 van de Visumcode, zoals deze gold op het moment van het nemen van de tweede bestreden beslissing, luidt als volgt:

"Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld."

Artikel 10.3 van de Visumcode, zoals deze gold op het moment van de visumaanvraag, luidt als volgt:

"Bij het indienen van de aanvraag moet de aanvrager:

(...) f) bewijsstukken overleggen als bedoeld in artikel 14 en bijlage II; (...)"

Artikel 14.1 van de Visumcode, zoals deze gold op het moment van de visumaanvraag, luidt als volgt:

"Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;

b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;

c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen."

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing stoelt op drie motieven. Het eerste motief voor de bestreden beslissing tot terugdrijving betreft het gegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum. De gemachtigde zet in dit verband uiteen dat de verzoekende partij in het bezit is van een visum geldig van 16 mei 2019 tot 15 mei 2020 met een verblijf van 90 dagen.

Vervolgens wijst hij op de in- en uitreisstempels, waaruit blijkt dat de verzoekende partij op 24 mei 2019 en 19 oktober 2019 is ingereisd, en op 5 oktober 2019 en 19 januari 2020 is uitgereisd. Vervolgens stelt de gemachtigde dat, rekening houdende met de huidig lopende periode van 90 dagen op 180 dagen beginnende op 15 augustus 2019, blijkt dat de verzoekende partij reeds 145 dagen op het Schengengrensgedebied heeft doorgebracht. De gemachtigde concludeert dat de verzoekende partij zodoende niet over een geldig visum voor binnenkomst op het Schengengrondgebied beschikt.

De verzoekende partij voert aan dat de eerste bestreden beslissing onvolledig en lapidair is gemotiveerd, waarbij zij benadrukt dat het om een typemotivering gaat die van toepassing is op iedereen die zoals zij een Schengenvisum heeft bekomen. Volgens haar had men duidelijk het aantal dagen waarover zij beschikte moeten vermelden, alvorens haar op deze basis te sanctioneren, en is dit niet gebeurd. Verder stelt zij nog verbaasd te zijn dat men haar verwijt om "largement dépassé" 145 dagen op het Schengengrondgebied te hebben doorgebracht.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift op zich niet betwist dat zij meer dan 90 dagen op een periode van 180 dagen op het Schengengrondgebied heeft verbleven en dat zij daardoor niet langer voor een geldig visum voor binnenkomst op het Schengengrondgebied beschikt. Dit blijkt tevens uit het administratief dossier, gelet op de in- en uitreisstempels die zich in het paspoort van de verzoekende partij bevinden en die beantwoorden aan de vaststellingen in de eerste bestreden beslissing. Vervolgens blijkt uit de *“Short-stay Visa Calculator”* die aan het verslag van de grenscontrolepolitie van 10 februari 2020 werd gevoegd, dat de verzoekende partij in de periode tussen 15 augustus 2019 en de *in casu* relevante binnenkomst op 10 februari 2020 reeds 145 van de 180 dagen op het Schengengrondgebied heeft verbleven. De Raad wijst in dit verband nogmaals op artikel 6.1 van de Schengengrenscore, dat zeer duidelijk het volgende stelt: *“Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen, (...)”*. Uit artikel 6.2 van de Schengengrenscore blijkt verder het volgende: *“Voor de uitvoering van lid 1 geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de lidstaten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de lidstaten. (...)”* Bijgevolg werd op correcte wijze nagegaan hoeveel dagen de verzoekende partij in de periode van 180 dagen voorafgaand aan haar binnenkomst op 10 februari 2020 – periode die op 15 augustus 2019 is begonnen lopen – reeds op het Schengengrondgebied had verbleven.

Het loutere feit dat de verzoekende partij verbaasd is dat haar een te lang verblijf op het Schengengrondgebied verweten wordt, verandert niets aan de vaststelling dat dit daadwerkelijk zo is, zoals blijkt uit de voormelde gegevens van het administratief dossier. De verzoekende partij maakt ook niet duidelijk waarom sprake zou zijn van een typemotivering. Uit de bovenstaande vaststellingen van de Raad is immers gebleken dat de motivering wel degelijk is toegespitst op de specifieke situatie van de verzoekende partij. Ten slotte zet de verzoekende partij niet uiteen op grond waarvan men eerst duidelijk het aantal dagen waarover zij beschikte had moeten vermelden, alvorens haar op deze basis te sanctioneren. De verzoekende partij verwijst naar geen enkele bepaling in de vreemdelingenwet, de Schengengrenscore, de Visumcode of elders waaruit zulke verplichting zou blijken. Zij kan dan ook niet aannemelijk maken dat de gemachtigde zijn beslissing tot terugnijving niet zonder meer kon stoeien op het gegeven dat zij langer op het Schengengrondgebied heeft verbleven dan een periode van 90 dagen op 180 dagen.

Zowel uit artikel 3, eerste lid van de vreemdelingenwet als uit artikel 14.1 *juncto* 6.1 van de Schengengrenscore blijkt dat het volstaat dat de verzoekende partij niet voldoet aan één van de toegangsvoorwaarden om haar de toegang tot het grondgebied te weigeren en haar aldus terug te drijven. De vaststelling dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond in het bezit te zijn van een geldig visum, volstaat dus reeds om de terugnijving te rechtvaardigen. De beide andere motieven zijn dan ook overtollig, zodat de Raad niet hoeft in te gaan op het betoog van de verzoekende partij in dit verband.

De tweede bestreden beslissing stoelt op twee motieven. Het tweede motief van de beslissing tot intrekking van het visum betreft het gegeven dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond te beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis. De gemachtigde stelt vast dat de verzoekende partij in het bezit is van 50 euro cash geld voor een voorgenomen verblijf van 91 dagen in Frankrijk (de verzoekende partij heeft een terugkeerticket op datum van 30 april 2020). Hij wijst er tevens op dat zij niet in het bezit is van krediet- en bankkaarten. Verder geeft de gemachtigde aan dat de verzoekende partij niet beschikt over een officiële garantverklaring van Frankrijk, en dat zij volgens de geldende richtbedragen in deze situatie in Frankrijk per dag per persoon over 120 euro voor een verblijf op hotel en over 65 euro voor een verblijf bij een particulier moet beschikken.

De Raad wijst erop dat artikel 6.4 van de Schengengrenscore luidt als volgt:

“Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de duur en het doel van het verblijf, alsmede met de gemiddelde prijzen voor kost en inwoning in de betrokken lidstaat of lidstaten, bepaald op basis van een goedkoop verblijf, vermenigvuldigd met het aantal verblijfsdagen.”

De door elk van de lidstaten vastgestelde richtbedragen worden meegedeeld aan de Commissie, overeenkomstig artikel 39.

De aanwezigheid van voldoende bestaansmiddelen kan worden beoordeeld aan de hand van contant geld, reischekes en creditcards die de onderdaan van een derde land in bezit heeft. Borgstellingen, voor zover het nationale recht daarin voorziet, en garantstellingsverklaringen van de gastheer/-vrouw als gedefinieerd in het nationale recht, ingeval de onderdaan van een derde land bij een gastheer/-vrouw verblijft, kunnen eveneens als bewijs van voldoende middelen van bestaan gelden."

De verzoekende partij voert slechts aan dat zij in het bezit was van de visakaart van haar echtgenoot als bestaansmiddel, en dat deze haar door haar echtgenoot was gegeven.

Uit het verslag van de grenscontrolepolitie van 10 februari 2020 blijkt dat de verzoekende partij qua bestaansmiddelen verklaarde in het bezit te zijn van 50 euro. Verder in het verslag wordt onder "Vaststellingen en info" het volgende gesteld: *"Zij wenst haar echtgenoot in Frankrijk te bezoeken doch kan ons geen uitnodiging of tenlasteneming voorleggen. Mevrouw is slechts in het bezit van 50 euro, geen kredietkaarten. Zij blijkt aldus niet in het bezit van voldoende financiële middelen tov de beoogde verblijfsperiode."* Dat de verzoekende partij in het bezit zou zijn van de visakaart van haar echtgenoot gaat aldus in tegen de gegevens van het administratief dossier, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat zij niet in het bezit is van kredietkaarten. Ook uit de bijlagen van het betrokken verslag of elders uit het administratief dossier blijkt geenszins dat de verzoekende partij de visakaart van haar man zou hebben voorgelegd. Zij laat overigens ook bij het huidige verzoekschrift nog steeds na aan te tonen dat zij in het bezit van zulke kredietkaart zou zijn.

Ter terechtzitting van 17 februari 2020 stelt de verzoekende partij dat in het voormelde verslag van de grenspolitie wordt gesteld dat zij geen kredietkaart *"op haar naam"* heeft voorgelegd. Zij herhaalt dat zij in het bezit was van een visakaart op naam van haar echtgenoot. Zoals de verwerende echter terecht opmerkt, wordt in het verslag zonder meer aangegeven dat de verzoekende partij *"geen kredietkaarten"* bij heeft. Er blijkt dus geenszins dat de grenspolitie enkel zou zijn nagegaan of de verzoekende partij kredietkaarten op haar naam bij had. Voor het overige kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij zich ook ter terechtzitting beperkt tot een loutere bewering dat zij in het bezit zou zijn van een visakaart op naam van haar echtgenoot.

Met haar betoog kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan de vaststelling dat zij slechts 50 euro aan cash geld bij had en geen kredietkaarten. Zij betwist verder niet dat zij niet over een officiële garantverklaring beschikt en dat zij een ticket voor terugkeer op 30 april 2020 heeft. Ook de hoogte van de richtbedragen die Frankrijk hanteert, worden door haar niet betwist. Bijgevolg kan de verzoekende partij ook aan deze vaststellingen geen afbreuk doen. Zij kan dan ook niet aannemelijk maken dat het motief dat zij niet heeft aangetoond te beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis, onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn. Zij kan ook niet voorhouden dat de gemachtigde in dit verband onzorgvuldig zou hebben gehandeld en niet met alle relevante gegevens van het dossier zou hebben rekening gehouden.

Vervolgens wijst de Raad erop dat uit artikel 10.3 *juncto* artikel 14.1 van de Visumcode blijkt dat de afgifte van het visum aan verschillende cumulatieve voorwaarden is onderworpen. Wanneer aan één van deze afgiftevoorwaarden niet is voldaan, kan niet worden overgegaan tot de afgifte van het visum. Aangezien een visum overeenkomstig artikel 34.2 van de Visumcode wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden wordt voldaan, blijkt uit een samenlezing van de drie voormelde artikelen dat het voor de intrekking van een visum volstaat dat één van de cumulatieve afgiftevoorwaarden niet langer is vervuld. De vaststelling dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond te beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis, volstaat dus reeds om de intrekking van het visum te rechtvaardigen. Het andere motief is dan ook overbodig, zodat de Raad niet hoeft in te gaan op het betoog van de verzoekende partij in dit verband.

Doorheen haar betoog benadrukt de verzoekende partij nog dat zij alle nodige documenten heeft voorgelegd om haar visum te verkrijgen en dat dit visum haar zonder problemen is afgeleverd omdat zij aan alle voorwaarden voldoet, in het bijzonder als familielid van een Fransman. Uit de hogere geciteerde toepasselijke bepalingen, zowel met betrekking tot de teruggrijping als met betrekking tot de intrekking van het visum, blijkt dat de verzoekende partij ook bij binnenkomst op het Schengengrondgebied nog steeds aan de afgiftevoorwaarden van haar visum moet voldoen. Ook is voor de binnenkomst vereist dat het visum nog steeds geldig is. Dat de verzoekende partij voldeed aan de voorwaarden voor het bekomen van een visum en de voorgehouden vlotheid waarmee dit visum

werd afgeleverd, doen bijgevolg hoe dan ook niet ter zake in het licht van de thans bestreden beslissingen.

Daarnaast voert de verzoekende partij nog aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met alle pertinente elementen die zij bij haar aankomst op de luchthaven heeft overgebracht, in het bijzonder dat zij sinds 2017 met een Fransman is getrouwd en sinds haar huwelijk aan zijn zijde leeft. Volgens de verzoekende partij heeft de gemachtigde geweigerd om rekening te houden met haar familiale situatie, met name dat zij een familielid van een Fransman is. De Raad stelt vast dat uit beide bestreden beslissingen blijkt dat de gemachtigde uitdrukkelijk heeft gewezen op het feit dat de verzoekende partij heeft verklaard naar Frankrijk door te reizen om er haar echtgenoot welke daar woonachtig is te bezoeken. Uit het verslag van de grenscontrolepolitie van 10 februari 2020 blijkt dat de verzoekende partij inderdaad verklaarde dat zij gehuwd is met een Fransman en dat zij haar echtgenoot wenst te bezoeken. Bij het verslag is een document gevoegd, afgestempeld door de Franse consul-generaal te Pointe Noire, waarop de gegevens van de echtgenoot en echtgenote staan vermeld en het feit dat zij op 3 juni 2017 te Pointe Noire zijn gehuwd. Ook de huwelijksakte is als bijlage gevoegd. Hierop staat de Franse nationaliteit van de echtgenoot van de verzoekende partij vermeld. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welke manier uit de bestreden beslissingen zou blijken dat geen rekening werd gehouden met haar huwelijk met een Fransman. Zij zet in het kader van het eerste middel ook niet uiteen op grond van welke bepaling of van welk beginsel de gemachtigde niet kon overgaan tot het nemen van de beslissing tot terugnijving en de beslissing tot intrekking van het visum, louter omwille van het voormelde huwelijk, of waarom hij dit huwelijk in zijn toetsing aan de relevante bepalingen van de vreemdelingenwet, de Schengengrenscod of de Visumcod moest betrekken.

Met haar betoog kan de verzoekende partij een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel *prima facie* niet aannemelijk maken.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“La partie requérante fait également valoir l'article 8 de la Convention de Sauvegarde des droits de l'homme, car elle est mariée depuis 2017, avec Monsieur G(...) M(...) O(...) ;

Il y a lieu de préciser que l'article susmentionné, impose à l'autorité saisie d'une demande d'accès au territoire, d'apprécier le droit des demandeurs au respect de leur vie familiale. (CE, 13 juillet 1993, Fanta Akarsu c/Etat Belge, RDE, 1994 n077, p.27) ;

Qu'il protège contre les actes de l'autorité publique la vie privée et familiale de toute personne qui se trouve sur sa juridiction.

S'agissant dudit article, la Cour de Strasbourg donne au concept de « vie familiale » une définition bien plus large. Car selon elle, l'article 8 ne se borne pas aux seules familles fondées sur le mariage, mais peut englober d'autre relations de facto (voir arrêts Marckx c/ Belgique, 13/06/1979, série An5 31, p.14 par.31 ; Keegan c/ Irlande 26/05/1194, série A n° 290, p.17 par 44 et Kroon et autres c/ Pays-Bas 27/10/1994, série A n° 297-C, pp.55- 56 par. 30.

L'objet d'une interprétation large est principalement destiné à assurer le développement, sans ingérences extérieures, de la personnalité de chaque individu dans ses relations avec ses semblables (notamment arrêt Niemetz. Allemagne du 16 décembre 1992, arrêt Botta c. Italie du 24 février 1998).

Qu'il n'est ainsi pas exagéré de dire que la requérante et son époux Monsieur G(...) M(...) O(...) mène une vie familiale au sens de l'article 8 de la CEDH.

Si la protection de la vie privée et familiale n'est pas absolue et peut faire l'objet de restrictions, celles-ci doivent néanmoins poursuivre un but légitime et être nécessaires dans une société démocratique, c'est-à-dire qu'elles doivent répondre à un besoin social impérieux et être proportionné à l'objectif poursuivi.

Refuser à la requérante de rejoindre son époux en France, relèverait d'une ingérence dans le droit au respect de la vie privée protégé par l'article 8 de la CEDH.

A cet égard, la jurisprudence du Conseil d'Etat concernant les circonstances exceptionnelles estime qu'une règle d'administration prudente exige que les autorités apprécient la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas d'espèce et les inconvénients inhérents à son accomplissement (cf. C.E., 1er avril 1996, n058.969, inédit)

Qu'ainsi, cette ingérence portée à la vie familiale de la requérante et de son époux Monsieur G(...) M(...) O(...) ne serait pas proportionnée.

En effet, en raison de l'absence de risque de par leur présence pour l'ordre public belge ou la sécurité nationale, cette ingérence serait difficilement justifiable par un « besoin social impérieux ».

Pour toutes ses raisons, je vous prie d'autoriser la requérante à poursuivre son voyage vers la France."

3.3.2.2.2 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije*, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, *Scozzari en Giunta/Italië*, § 221; EHRM 27 april 2000, *L./Finland*, § 101; EHRM 13 juni 1979, *Marckx/België*, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De verzoekende partij beroept zich op een gezinsleven met haar Franse echtgenoot. Naar een privéleven verwijst zij slechts op theoretische wijze, behalve daar waar zij stelt dat het haar weigeren om haar echtgenoot in Frankrijk te vervoegen, een inbreuk op haar recht op een privéleven uitmaakt. Zij maakt echter niet duidelijk waarom dit tot haar privéleven en niet tot haar gezinsleven zou behoren. Op het bestaan van een beschermingswaardig privéleven moet de Raad dan ook niet verder ingaan.

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, zijnde gehuwden of partners in een stabiele *de facto* relatie en, desgevallend, hun minderjarige kinderen (EHRM (GK) 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*, § 94). Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat de gemachtigde zou betwisten dat de verzoekende partij gehuwd is met een Fransman en dat sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Ook in

de nota met opmerkingen wordt het bestaan van zulk gezinsleven op zich niet betwist. De verwerende partij betwist wel het bestaan van een gezinsleven in België, aangezien de echtgenoot van de verzoekende partij niet in België woont. De verwerende partij kan echter niet voorhouden dat in het licht van de concreet genomen beslissingen, met name een weigering het Schengengrondgebied binnen te komen (onder de vorm van een terugdrijving) en de intrekking van een visum voor het Schengengrondgebied, enkel een gezinsleven op het Belgisch grondgebied zelf relevant zou zijn, en niet een gezinsleven op het Schengengrondgebied. Het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven kan bijgevolg *prima facie* worden aangenomen.

Vervolgens benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden eraan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Anderzijds, hoewel artikel 8 van het EVRM dus geen absoluut recht omvat en ongeacht of een verblijf wordt geweigerd dan wel beëindigd, zijn Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsruimte waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, §§ 68-69). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 140).

Zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, zijn de toepasselijke beginselen dezelfde en moet dezelfde kernvraag worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsruimte een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, *Núñez-Noorwegen*, §§ 68-69).

De beleidsruimte van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen moeten de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing moeten steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

De verzoekende partij maakt met haar voornamelijk theoretisch betoog echter niet duidelijk op welke manier de bestreden beslissingen artikel 8 van het EVRM zouden schenden. Zij stelt slechts dat het een inbreuk op haar "*vie privée*" uitmaakt dat haar geweigerd wordt om haar echtgenoot in Frankrijk te vervoegen. De verzoekende partij laat hiermee na in te gaan op de concrete omstandigheden van haar geval, met name dat zij niet permanent samenwoont met haar echtgenoot in Frankrijk, maar dat zij, om haar gezinsleven te beleven, gebruik maakt van een visum kort verblijf voor meerdere binnenkomsten,

waarop uitdrukkelijk de opmerkingen “*famille de francais*” en “*court sejour circulation*” zijn aangebracht. Artikel 8 van het EVRM kan dan ook enkel geschonden zijn, als zou blijken dat geen rekening is gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij, zoals het bestaat en gekend is in de aangegeven specifieke vorm. De verzoekende partij maakt echter geenszins duidelijk waarom zij, louter op grond van artikel 8 van het EVRM, toch tot het Schengengrondgebied zou moeten worden toegelaten, ook al voldoet zij niet aan de toelatingsvoorwaarden van artikel 3 van de vreemdelingenwet en legt artikel 14.1 van de Schengengrenscodex in principe de verplichting op de toegang te weigeren. In dezelfde zin maakt de verzoekende partij niet duidelijk waarom de gemachtigde, louter op grond van artikel 8 van het EVRM, niet kon overgaan tot een intrekking van haar visum, terwijl artikel 34.2 van de Visumcode hiertoe nochtans een verplichting oplegt.

Met haar vage, weinig concrete betoog kan de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM *prima facie* niet aannemelijk maken.

In de mate dat de verzoekende partij de Raad nog vraagt haar toe te laten om haar reis naar Frankrijk verder te zetten, wijst hij erop dat hij hiertoe als annulatierechter geen bevoegdheid heeft. In het kader van de thans voorliggende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan hij overeenkomstig artikel 39/2, § 2 *juncto* artikel 39/82 van de vreemdelingenwet immers slechts overgaan tot hetzij de schorsing van de bestreden beslissingen hetzij de afwijzing van de vordering.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.3.2.3 De beide middelen zijn niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4 Uit het voorgaande blijkt dat niet is voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen. De derde cumulatieve voorwaarde moet dan ook niet verder worden onderzocht.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

I. VAN DEN BOSSCHE